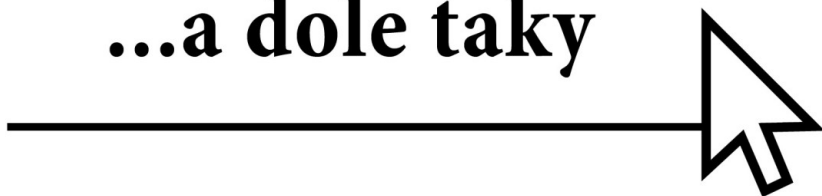

Městská knihovna v Praze

Nahoře bez... ...a dole taky

Praha

2016

e-kniha

Městská knihovna v Praze

ůjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupňujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Nahoře bez...
...a dole taky

Znění tohoto textu vychází z díla *Nahoře bez... ..a dole taky*, jak bylo vydáno Literárním salonem v roce 2010 (BŘEZINOVÁ, Ivona a kol. *Nahoře bez... ..a dole taky*. V Praze: XYZ, 2010. 208 s.).

§

Text díla (*Nahoře bez... ..a dole taky*), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

Nahoře bez... ..a dole taky [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2016 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-423-8 (pdf). Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/29/73/68/nahore_bez_a_dole_taky.pdf.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a tiráž), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžijte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 25. 11. 2016.

OBSAH

Veronika Dziaková: Zezadu je to lepší	6
Anna Dlouhá: Možná taky ne	8
Tomáš Tvrdý: Čára, XXX a různý pornáče	11
Tomáš Kříkava: Robosexuál	14
René Nekuda: Narozeninový dáreček	17
Kristýna Lyachová: Zpověď	20
Kristýna Lyachová: Tajemství bráchova pokoje	22
Tomáš Kříkava: Inkubus	24
Tomáš Tvrdý: Lesboid	27
Kristýna Lyachová: Malá prostitutka	30
Anna Dlouhá: Co se děje pod postelí	32
Medailonky autorů	34
Anna Dlouhá	34
Veronika Dziaková	36
Tomáš Kříkava	38
Kristýna Lyachová	40
René Nekuda	41
Tomáš Tvrdý	43
Ediční poznámka	45

Veronika Dziaková: Zezadu je to lepší

Místnost byla velmi dokonale osvětlená, aby každý dobře viděl veškeré detaily a mohl je naprosto přesně zakreslit na papír. Ve vzduchu viselo napětí a chvějivé vzrušení z dívčiny nahoty.

Odkud bych jen měl začít? U vedlejších stojanů se již ozývaly tahy na papíře, jimiž se budoucí umělci pokoušeli ztvárnit přesně to, co viděli před sebou. Díval jsem se na dívku, která pohodlně spočívala na vyvýšeném místě s množstvím polštářů a všelijak nařasených látek. V barevné zmeti přímo svítila její bělostná kůže, až jsem měl dojem, že dívka není skutečná, ale že je to antická socha.

Její strnulost byla narušována jen pohybem očních víček a zdviháním hrudníku, který si zakrývala jednou rukou. Druhou měla mezi stehny, čímž si chránila klín. Seděla ke mně natočená spíše zády. Nejdřív jsem zhruba načrtl její siluetu. Bohaté záhyby okolních látek jsem prozatím nechal být. Z hlavy jsem jí spustil vlasy přes rameno k ruce chránící prsa, pár pramenů jsem nechal na zádech. Znovu jsem obtáhl načrtnutou křivku zad a začal se věnovat této části.

Její záda se mi zdála krásnější než zbytek těla, které jsem ovšem nemohl vidět celé. Soustředil jsem se na lopatku, vyčnívající pod hladkou kůží. Přejížděl jsem každou nerovnost několikrát, zdůrazňoval i ty sebemenší detaily, které jsem byl schopen ze svého místa zahlédnout. Hladil jsem papír rukama, jako bych laskal tu krásnou kůži od útlého krku až dolů k zadečku, a odtud jsem opětovně zamířil nahoru.

„Co to má být?“ vypísl hlas za mými zády.

Neotočil jsem se, stále jsem sledoval své dílo na papíře.

„Nic mi na to neřekneš? Co je to za mazaninu, kde má tvář? A vůbec, proč je to celé tak rozmazané a upatlané?“

Usmíval jsem se, byl jsem pyšný na své dílo.

„Musíš se dívat pořádně, ona není špinavá, to je jen hra stínů,“ pokračoval hlas za mnou. „Tohle nemůžu v žádném případě přijmout, je to hrůza!“

Všechny pohledy se upíraly na mě, i ten dívčin. Vlastně jsem jí poprvé pohlédl do tváře. Avšak jak se pohnula, zůstala mi její záda skrytá.

„Igore! Co je to s tebou? Pod tohle se hodláš podepsat?“

„Zezadu je to holt lepší,“ odpověděl jsem.

Zvedl jsem se ze židle. Obešel jsem sedící nahou dívku a zadíval se na ni zezadu. Nádhera! Políbil jsem ji na záda a podepsal se těsně nad její prdelku, vlevo dole.

Anna Dlouhá: Možná taky ne

Už asi čtrnáct dní mám chřipku. Začalo to jednou večer. Seděl jsem s kamarády v naší hospůdce a asi stokrát kýchnul. No dobře, stokrát – to přeháním, ale tolikrát v životě jsem snad ještě nekýchal. Druhý den se k tomu přidala rýma a pak hned kašel. Jasně, klasická chřipka, řeknete, pořádně vyležet a pít horký čaj. Proč by taky ne? Nic bych nenamítal, jen kdyby se mi pár týdnů před tím osudným kýchnutím nestalo něco... něco takového.

Byla moc hezká, i přes ty šminky. A já totálně vožralej. Kámoši se mi složili na dárek k narozeninám. Cítil jsem se nepřemožitelný. Celý svět mi ležel u nohou a já se nemohl dočkat, až si budu vybírat mezi roštěnkama. Bylo mi šestnáct a byl jsem panic. Styděl jsem se za to. Ještě jsem nezažil ten pocit, když si pomalu a něžně berete holku, která sténá rozkoší a šeptá to magický „víc“. Kluci se mi za to dost smáli a říkali, že jsem přehnaně romantický. Jasně, občas jsem jim přitakal, že bych to nějaký pořádně rád udělal, ale ve skutečnosti jsem fakt snil o pomalém a něžném milování, kdy je čas na povídání a dívání se do očí.

Kluci říkali, že bych s tím měl něco udělat, že prý jsem už dospělej chlap. A proto ten dárek. Ze začátku jsem se dost zdráhal, ale několik panáků v kombinaci s pivem můj ostych vyřešilo.

Seděl jsem na gauči a kluci stáli u ženský se čtyřkama, co nejspíš držela kasu. Vůbec jsem je neslyšel, ale pěkně mě štválo, že se na mě pořád otáčeli. Nakonec ta prsatka ukázala přímo na mě a dost pohrdavě se usmála. Pokoušel jsem se rozhlídnout kolem sebe, jestli ten rádoby úsměv nepatřil jinýmu. Nikde nikdo. Jen já, zabořený po ramena v gauči, a se mnou odér vodky, který se mi vznášel nad hlavou.

Na policii by mi asi nevěřili, ale já byl tak zlitej, že můj mozek pobral jen určitý sekvence, který by dohromady měly dát obraz toho debilního večera.

Vybavuju si pokoj s úchylnýma červenýma záclonkama. Nadržená sexy baba v koženým, minimálně o číslo menším oblečku. Všechno jí z toho leze, a to mě má nejspíš přivést do varu.

Střih.

Vodka je dobrá, ale v mnohem menším množství... Cítím, jak mi jezdí po těle jazykem. Kdy mě svlíkla, sakra? Ta malá rajda se pěkně snaží, ale já jsem jak dělo. Uvědomuju si, že přestávám cítit rty. Že by otrava chlastem?

Zase střih.

Jsem ve vaně. Zmalovaná ženská nade mnou. Rozepíná si těsný korzet. Sedá si na mě. V ruce miskou s arašídami. Nerozumím jí, ale mumlá něco o šampaňském a pětikilu... Je hrozně rychlá. Sotva to dořekne, už mi podává skleničku bublinek. Nepřestává mě hladit a křičí něco o tom, že se chce udělat...

Střih.

Oříšky. Jsou všude. Cpe si je do pusy. Rozhazuje je kolem. Jo, začíná mě to bavit. Chlast nechlast, užiju si to... Leží naproti mně, kolem nás mraky pěny s jablečnou vůní. Její rozesmátá tvář s rozmazanou rtěnkou. A všude arašídami. Tlačej mě do zadku, do zad, mám je mezi prsty, ve vlasech... Sahá si mezi nohy a říká, že ty malý oříšky vlezou kamkoliv. Bože. Se slovy, ať je zkusím najít, mě bere za ruku. Nohou s rudými nehty mi drtí rozkrok. Pomalu postupuje nahoru. „Ale, co to tady máme?“ zeptá se naučeným dráždivým hlasem. „Že by další oříšek?“ olízne si smyslně rty a zakusuje se mi do bradavky.

Myslím, že nemít v sobě tolik alkoholu, zabil bych ji rovnou ve vaně. Bradavku mi málem uhryzla. Ale zase mě tím pěkně probrala. Z toho, co se dělo dál, si pamatuju celkem dost, ale nějak mě přešla

chuť to vůbec povídat. Dělalí jsme to ve vaně, na zemi i v tom doupěti lásky, jak tomu říkají.

Můj první sex byl sex s děvkou. Nedá se sice říct, že šlo o něžné milování podle mých snů, zato to byla jízda. Bohužel ale nestála za ten šílený strach, který si teď prožívám. Přesně tak, kondom nosím v peněžence od dvanácti let a zvládnul bych si ho nasadit i poslepu. Tak proč jsem to nedokázal ten jeden pitomej večer?

Byl jsem na testech. Sestřička mi brala krev a druhá mě úřednickým hlasem zpovídala: „Měl jste nechráněný pohlavní styk, dobře, další kolonka, jak je to dlouho od doby, kdy...“

Skoro čekám, že mi dá jednu přes zadek jako malému klukovi, jak je našťvaná. Možná by mi to ale prospělo, říkám si. Možná kdybych nebyl takovej vůl...

Trvá tři měsíce od nákazy, než se vám v krvi vytvoří určité množství protilátek. Tři měsíce! V mém případě devadesát dva dní. To je dva tisíce dvě stě osm hodin. To je sto třicet dva tisíc čtyři sta osmdesát minut. Plus mínus nějaký drobný, ale já pro výsledky poletím hned ráno, sotva otevřou ordinaci. Umíte si to představit? To příšerný čekání?

K testům mě nakopla chřipka. Ve škole totiž říkali, že virus se tak může projevit. Říkám tomu virus, vážně to nemůžu vyslovit celý. Hrozný svinstvo. Ted' mi nezbývá než čekat, jak testy dopadnou. A pak to celý ještě opakovat. Neumíte si představit, jak je pro mě těžký se každý den podívat do zrcadla na ten sraabáckej ksicht. Jeden jedinej večer... Kdybych to tak mohl změnit. Možná bych zůstal panicem delší dobu. Možná bych se pak zamiloval do slečny, se kterou bych zažil něžný milování. Možná že bych si ji i vzal. Možná se mi to všechno ještě povede. Ale možná taky ne...

Tomáš Tvrdý: Čára, XXX a různý pornáče

Dagan, Skif a já jsme nerozlučná trojka. Dali jsme se do kupy už v první třídě. Teď chodíme do osmičky, takže se známe vlastně většinu života. Vymejšlíme různý krávoviny, aby nebyla taková nuda. Jak ve škole, tak po ní. Dagan minulej tejden vyhlásil bobra odvahy – každej musí koupit pornočasák, jinak prej není pořádněj chlap. No, sice to v dnešní době nedává moc smysl, ale je to vodvaz. Porno na netu je už stejně slabota. Člověku se ani nepostaví péro, když na to čučí 1440 minut denně. Prostě jen kupa nahatejch ženskejch, který se nakrucujou a dělaj to s nabouchancema, co maj megaklády. Bušej do toho na miliardu způsobů, až to jednoho nudí k úplný impotenci. Vodvaz je péčko v časáku! Vodvaz je přijít do trafiky a koupit ho, jak říká Dagan. A vůbec největší vodvaz je koupit ty pornáče u nějaký sexy trafikantky, rozumíš? Žádná stará bábrle, ani nějakěj pupkatej chlápek s chlupama z nosu až na zem.

Vyhlídlí jsme si jednu trafikou na okraji města. Trafikantku tam dělala docela stará, skoro třicetiletá ženská, zato s pořádnějma melounama. A když říkám s pořádnějma, tak myslím fakticky pořádný! Přes hrudník by ji neobejmul ani Skif, a to hraje závodně basket! Byla to solidně rajcovní kost. Měla rudou kurevskou rtěnku, fialový rovný vlasy, piercing v nose, ostnatej obojek kolem krku a tričko bez podprdy, který hrozilo, že každou sekundou praskne stejně jako naše kalhoty v rozkroku. Taková trochu emo nebo feťačka nebo co. Podle Skifa jasná lesba. Podle mě sado-maso. Sledovali jsme ji zvenčí přes výlohu. „Pánové, navrhuju tahat sirky,“ přerušil stávající ticho Dagan. Vyndal z krabičky tři a jedný ulomil hlavičku. První jsem tahal já.

Znáte takovej ten pocit, jak něco moc nechcete a pak se to stane a vy tak nějak víte, že se to stalo právě proto, že jste to tak moc nechtěli? Asi jsem to přivolal. Vytáh jsem si totiž tu bezhlavou sirku a kluci řvali smíchy. Z báglu jsem vylovil plastový prase, do kterýho házeme s klukama drobáky vyhraný ve školní čáře. Praseti se dá

vodšroubovat rypák, takže se nemusí rozbíjet. Po krátký inventuře to dohromady hodilo nějakých sto dvacet kaček. Shrábl jsem je do kapsy zároveň s odvahou a vykročil k trafice.

Chytil jsem kliku a naráz jsem stál vevnitř. Prázdný, jak v hlavě při zkoušení. Docela trapas. Těkal jsem očima po regálech s časákama a novinama a čekoval, kde jsou ty pornáče. Šikovně je zašili ke kase, parchanti. Trafikantka si o mě pobaveně brousila svůj už tak dost vestrej pohled. Připadal jsem si jak vyplašený králík na smetaně a potil se snad ještě víc než Honza Hus v červenci.

„Co to bude, mladej?“ řekla, jako by věděla, proč tu jsem, ale nechala mě schválně dusit.

„Já...“ nedořekl jsem, protože do trafiky vlezla nějaká stará duchna.

„Brejden, slečinko!“

„Dobře, pane Štětina. Zase Křížovky a Plesk?“

„Jo jo, no jo. V tom bulváááru... V tom bulváááru jsou stejně samý kraviny! Ale člověk aspoň na chvíli zapomene, že ho všechno (dáma promine a mladej je určitě zvyklej) sere.“

„A křížovky? Ty mají nějaký význam, pane Štětina?“

„Ty nejdřív luštit, a když mě to začne taky srát, tak na nich s ženou hrajeme piškvorky. Cha! Jednou se mi podařilo piškvorkama vyluštit i tajenku v křížovce! Piškvorky jsou přece samý ‚X‘ a ‚O‘ no a jak jsem vyhrál – my s ženou hrajeme jenom na tři – tak koukám na ty své tři křížky a sedělo to do políček s otázkou ‚Zkratka pro amer. ozn. porna‘. No jo, holka. Štěstí občas sedne i na starýho vola, jako jsem já.“

Oba se tomu zasmáli a v okamžiku, kdy za tím dědulou zapadly dveře trafiky, jsem popadl první pornáč, mrskl s ním o pult, vysypal z kapsy drobáky – odvaha už tam dávno nebyla – a čekal jsem, než to ta kočka spočítá. Dost divně si mě při tom prohlížela, ale dala mi pornáč do diskretní černý igelitky a já se vypařil jak sněhulák ze solárka. Venku už čekali kluci. Nahodil jsem vítězoslavnou masku, i když mi srdce tlouklo až někde mezi ušima, a dodal jsem: „Tady to je, volové! Teď je řada na vás!“

Dagan rozevřel igelitku a s posvátnou úctou vylovil její obsah. Skif zvědavě přičumoval. Cítil jsem, jak mě někdo zezadu probodává pohledem. Ohlíd jsem se přes rameno do výlohy. Trafikantka! A sledovala nás! Možná se mi to jen zdálo. Asi jo. Určitě se nesmála.

„To si snad děláš kozy, vole, ne?“ zařval nevěřícně Dagan. „Tys utratil všechny naše prachy za gejský péčko!“

Tomáš Kříkava: Robosexuál

„Tak kde je? Pozve si nás sem a pak má zpoždění.“

Nad Letnou se vznáší malé plavidlo. Cestující se připravují na přistání. Někteří spí, jiní čtou zprávy na svých fotopapírech, další poslouchají hudbu pomocí malých implantátů v oblasti ušních lalůčků.

„Jen klid, se chováš, jako bys ji neznala. Já jsem na ni minulej vík čekala dvě hory. Chápeš to?“

Plavidlo přepravní společnosti Space 2221 právě přistává. Moonika si bere své věci a vystupuje předním vchodem. Ve vestibulu si chytne přepravní okno a pospíchá na schůzku se svými kamarádkami.

„A jak se vůbec má ten tvůj bój? Říkala jsi, že se prej chtěl nechat načipovat.“

„Vůbec o tom nemluv. Myslel si, že mu to vyhíluj ty jeho pihy, kretén. Samozřejmě mu to nepomohlo, navíc se mu zbarvila kůže na pínisu. Má ho teď modrej.“

„To si děláš... a už ji tady máme!“

Dveře se otevřely a do kavárny vstoupila asi dvacetiletá dívka. Sundala si holobryle a pohledem hledala své kamarádky. Obě dívky se v tu chvíli zvedly a zamávaly na ni.

„Moje apolodžajs, nad Berlínem byla hrozná zácpa.“

„Hlavně že jsi dorazila, co si dáš?“

„Objednej mi téčko s trochou bílkovin.“

Ze stolu se vysunula malá platforma. Dívka do ní natukala objednávku a zmáčkla enter.

„Tak, Mooni, co je to za novinku, že to nemohlo počkat?“ zeptala se dlouhovlasá dívka, které se barva vlasů měnila každé dvě minuty. Nejdřív byly modré, pak přecházely do zelené a nakonec zčervenaly.

„Sedíte, holky? Mám pro vás zprávu, která vám možná vyrazí dech, ale jste moje kamarádky a prostě vám to musím říct.“

„Tak už nás nenapínej a vyklop to,“ řekla ta druhá, která srkala velkým brčkem své pití přímo ze stolu.

„Já vlastně nevím, jak začít. Dobře. Prostě to řeknu. Jsem robosexuálka.“

Moonice se zdálo, že celá místnost najednou ztichla. Dívala se na své kamarádky a čekala nějakou reakci, ale ta se zatím nedostavila. Ze stolu vyjelo brčko. Moonika si ho vzala a usrkla si téčka.

„Počkej, počkej. Ty seš jako robák? No to je atom!“ Dívka s duhovými vlasy se ošila na židli a nevěřícně civěla do prázdna.

„No, prostě je to tak. Zjistila jsem, že mě lidi nepřitahují tolik jako roboti. Holky, jste moje best best. Snažte se mě pochopit.“

„Dej nám chvilku, Mooni.“

„A už to vědí vaši?“

„Nějaká krejzi? Chtěla jsem to říct nejdřív vám dvěma.“

„Jak dlouho to, prosím tě, víš?“

„Chvilku,“ řekla Moon, „jak jsem byla v Londoně, tak jsem tam potkala jednoho androida. Nevěřily byste, jak je milej a hodnej. Prostě jsem se do něj zamilovala. Chodíme spolu a jsem s ním hrozně šťastná. Jmenuje se Ka one. A já si myslím, že je to konečně ono.“

„Ale je to robot,“ dívky se zbarvily vlasy do ruda, „chápej, stačí jeden impuls, přeskočí mu a je s tebou ámen. To se ti fakt lidi nelíbí?“

„Lidi mám ráda, ale vždyť sama víš, jak to se mnou je. Necítím k nim nic erotickýho. Prostě se podívám na ty jeho kovový paže a jsem daun. Navíc si mě žádnej z mejch bejvalejch kluků tak nevážil a nerozuměl mi jako on. Je zkrátka božskej.“

„Hlavně abys byla šťastná. Jsem ráda, že v nás máš takovou důvěru. Asi to bylo hodně těžký si to přiznat.“

„A seš si fakt jistá? Třeba to je jenom nějaká fáze. Víš, jak vo tom furt kecaj v holovizi.“

„Možná, ale to teď nezjistim.“

„Ty vole, Moo... se jako podíváš na mixér a vlhneš? To je fakt něco.“

„Samozřejmě že ne. Jenom mám ráda roboty. Dec ól.“

„Správně, vždyť na tom není nic špatnýho.“

„Hele, a víš, že to je prý výchovou? Dítě to okouká od rodičů. Nezavíral se tvůj taťka nějak často do garáže se sekačkou, že ne?“

„Už jsi přemýšlela, jak to řekneš vašim?“

„Já vám nevím, jsem z toho nějak zmatená. Myslím, že strejda bude v pohodě, ale táta to asi nepřekousne. Strašně se těší na vnoučátka.“

„Uvidíš, hlavně jim to řekni co nejdřív. Mimochodem, ti dva jsou spolu už taky hodně dlouho, co?“

„V janúru budou mít zlatou svatbu.“

„Tak jim to řekni v den výročí. To bude dobrej gift, ne?“

„Radši se nech ostříhat, vlasatko, tahle barva ti jde nějak moc na mozek. Co já jim vlastně koupím za dárek? Mají to už za pár...“

* * *

Nad Letnou se vznáší malé plavidlo. Pravidelná linka Pragua-London právě vyráží do prostoru s další várkou pasažérů.

Letí nad Paříží. Kdyby cestující vykoukli z okénka, mohli by spatřit u Clintonovy věže kovové odlesky robotických rukou. Právě se zdraví a potřásají si jimi navzájem.

„Ka one, 01 01 00 0111 00, zdravím tě!“

„01 01 00 0111 00, Ka one, zdravím tě!“

„Už i diody na střeše si povídají, že ses zamiloval do lidské samice, Ka one. Co je na tom pravdy?“

„Vždyť to znáte, nesmíte věřit všemu, co je vysíláno. Je to jen takový románec, 01 01 00 0111 00. A jak se mají vaše okruhy?“

Malé plavidlo nabralo rychlost. Za pár minut mělo přistát v Londýně. Vše podle řádu a přesného harmonogramu.

René Nekuda: Narozeninový dáreček

29. srpna – den mých narozenin. 18.16 – čas, který zaznamenává pozdní příchod na moji vlastní oslavu.

Jako bych se neznal! Ale tentokrát to opravdu nebyla moje chyba. Můžou za to ti blbečkové ze třídy. „Hele, to je ten vocas, co by měl místo debilního čmárání radši koukat holkám pod sukně! Čímpak asi ředí bílou barvu, co? Hehehe!“ slyším jejich přeskakující smích, který je neodbytný a v poslední době bohužel i všudypřítomný. A dneska mě ponižovali poměrně dlouho.

No, prostě jim nevysvětlíte, že být panic v osmnácti není zas až tak zlý. Umění, múza všedních dní, je pro mě dostatečně uspokojující. A nemusím se aspoň snižovat k těm zvířecím pudům, který s nima tak mlátějí! Učitelka to nazvala výstižně, když řekla, že se jim plaší koně. Jsem rád, že ten můj mě poslouchá...

Nicméně dorazit do kamarádčina bytu o celých dvacet minut pozdějc taky o něčem svědčí. Doufám, že zabere klasická výmluva o sebevrahovi v metru!

Otevřela mi nějaká neznámá holka (ne že bych se o holky nějak extra zajímal). Přece mi sestra říkala, že tam budou jenom velmi dobří kamarádi, prolítlo mi hlavou.

„Pojď dál, Rrudolfku,“ pobídla mě a já začal tušit něco nekalého.

Zamkla, což už byl důvod k menší panice.

„Kde jsou všichni?“ zeptal jsem se, když se ani náhle nerozsvítilo, ani nikdo nevyskočil zpod gauče.

„Kdo všichni, Rrudíku?“ podivila se a já si až teď všiml, jak vytríbené je její ráčkující „rR“. „Jsme tu sami. Jen my dva, a máme celou noc jenom pro sebe,“ dodala a tak nějak zvláště pohodila hlavou.

„Já ji zabiju!“ řekl jsem nahlas.

„PrRosím?!“ vyjekla.

„Sestru zabiju, vás ne, nebojte. Vy jste v tom asi... asi...“

Svlíkla si tričko.

„Neblbněte, osobo! Tohle nepřichází v úvahu!“ bránil jsem se. Ale než jsem to dořekl, už byla i bez kalhot.

„Nelíbím se ti?“ tasila opět zbraň.

Opravdu těžce jsem polknul. Nevěděl jsem, co říct. Nic mě nenapadalo. Nebyla ošklivá, ale můj typ to taky nebyl – odbarvená blondýna menšího vzrůstu s rudou pusou a velkýma očima a... a už i bez spodního prádla.

„Pojď si šáhnout,“ pobídla mě a já instinktivně ucouvl.

„Víte, já jsem umělec. Maluju krajinky, portréty a... a dneska jsem měl slavit narozeniny. Ne... tohle!“ vyjekl jsem, když se ke mně začala přibližovat po čtyřech a vyplazovat jazyk.

„VýborRný nápad, brRoučku. Budeme malovat erRotické obrRázky,“ zaráčkovala.

Její studená ruka mi zajela do kalhot, což trochu zavařilo celou situaci.

„Takhle to nejde, slečno. V lásce musí být něco vyššího, něco krásného. Tohle prostě nemůže fungovat!“ Utekl jsem do druhého kouta a snažil jsem se zapnout si kalhoty.

„I ty žvanítku jeden! Podívej se, jsme na dobrRé cestě,“ popsala přiléhavě nepříjemnou situaci.

„Ehm, takový, ehm, tantrický sex je prý mnohem hodnotnější. Ale... ale chce to nějaké zkušenosti a... a studium.“ Celý jsem se zpotil, když mi začala jazykem brouzdat po těle.

„Podívej!“ udělala stojku. „Už je to lepší?“ dodala.

„Ne... nevím,“ vykoktal jsem.

Vstala a rázně zavelela: „BrRouku, nebudeme dělat cavyky. O nic nejde. Podívej,“ roztáhla nohy. „A podívej,“ ukázala mi na kalhoty. „Je ti jasný cíl dnešního večerRa?“

Opravdu mi bylo trapně. Skutečně jsem nevěděl, co odpovědět. Těch pár vteřin bylo dlouhých jak... jak... raději žádná přirovnání. Když náhle někdo vši silou zabušil na dveře, znělo to každopádně jako vysvobození.

Zpanikařila. Běžela ke dveřím, a pak se vrátila celá bledá.

„Táta,“ konstatovala. „Dělej, že mě maluješ. Rychle!“ zaječela, přitiskla si k sobě tričko a uvelebila se na gauči ve smyslné pozici.

„Roztrhnu tě jako hada, uvidíš! Otevři, a jestli tam je zase nějaký harant s rozpařenejma koulema, tak mu je utrhnu! Přisáhám!“ znělo v rytmu bušení pěstí z druhé strany dveří.

„Na co čekáš, mazej otevřít!“ sykla.

„Já?“ Připadal jsem si jako postavička ze *Slunce, seno, erotika*.

„Jo, ty. Kdo jinej? A nezapomeň si tady tu tužku a papír. Čím dřív otevřeš, tím to bude lepší. Pro oba,“ zauvažovala a ukázala směrem k dunící chodbě.

V krku jsem měl hejno andělů, zpocený jsem byl až za ušima a mé ruce byly plné adrenalinu, když jsem začal odemykat zámek, který mě chránil před jistou smrtí.

„Á, další kousek,“ konstatoval suše její tatínek, evidentně kamionák. „Kde je?“

„Kdo?“

„Raduna, kdo jinej?“ odsekl a suverénně vrazil do bytu.

„Kolikrát jsem ti říkal, že takhle chlapa neulovíš a že panenství si máš hýčkat, ne udávat na počkání! Nemůžu tě chránit celý život, ty hloupá!“ zaslechl jsem z obýváku.

„Ale tati, on je umělec. Jenom mě maluje,“ snažila se Raduna celou situaci zachránit.

„Počkej, já ho taky zmaluju!“ bylo poslední, co si pamatuju.

Pak už následovalo jenom pár dní v nemocnici.

Ale bylo to pár nádherných dní, kdy se o mě každý staral, byl jsem středem pozornosti a dokonce se stavil i pan Slavíček, který se mi moc omlouval, že to asi trochu přepískl.

No, už to moc nebolelo a Radu i já jsme se stali legendou. Po škole o nás kolovaly různé fámy, většinou nepravdivé, které mi najednou dělaly dobře. Zničehonic jsem nebyl ten blbeček se suchým štětcem, ale hrdina. A všem bylo jedno, jak se to stalo doopravdy.

Můžu vám říct, že o lepším seznámení jen tak neuslyšíte. Už jsme spolu tři měsíce, funguje to skvěle a... a oba dva jsme se zbavili našeho společného problému. V hotelu při svíčkách, což už je ale jiný příběh, méně zajímavý a už vůbec ne legendární.

Kristýna Lyachová: Zpověď

Otče?

Otče, zhřešil jsem.

Byla tak malá. Měla ručičky jako panenka. Nemohl jsem si pomoci. Mhouřila ty svoje oči, když jsem ji zastavil na ulici před školou a chtěl jí dát čokoládové bonbony. Ze začátku se na mě usmívala, dolíčky ve tváři, to mě dostalo. Začal jsem se klepat a už to nešlo vydržet. Postavil se mi jako nikdy předtím, chvíli jsem s tím bojoval, věděl jsem, že ji to bude ukrutně bolet, já věděl, že bych toho mohl potom i litovat. Víte, otče, já mám ženu a děti, dva kluky. Kluci mě nepřitahují tolik. Naštěstí. Nevím, jestli bych to udělal svým dětem. Jenomže s mojí ženou už jsem nic neměl léta. Prostě mě nebaví se do toho nutit. Nepřitahuje mě. Zato ona!! Ta maličká! Krev se mi proháněla tělem jako zběsilá. Adrenalin. Já ji chtěl, nejvíc ze všeho jsem se chtěl dotýkat toho malinkýho holýho tělíčka, těch blondátejch vlásků, těch tenoučkejch ručiček a úzkejch prstíků. Jsem hnusnej, jsem odporný zvíře. Ale nemůžu jinak.

Jsem nemocnej? Asi jo. Já... já jsem ji zavedl ke mně domů. Zavedl... Možná odtáh. Žena byla v práci a děti ve škole. Ta malá chudinka prostě nemohla nic dělat. Když začala křičet, hrozně jsem se bál, že to někdo uslyší. Zacpal jsem jí pusou rukou a tiskl. Byl jsem strachy bez sebe. Moje ruka jí zakryla skoro celou tu její ubohou tvářičku. Jen ty vytřeštěný, vylekaný oči plný ukrutnejch srdcebolnejch slz na mě koukaly a děsily se mě. A já jsem jí domlouval, ať je potichu jako myška, že jí nic neudělám. Že ji brzo odvezu zpátky k mámě a že všechno bude jako dřív. Jen ať sebou proboha už tolik neškube a nevyvádí! Opatrně jsem stáhl ruku zpátky a ona byla jako pěna. Jen se chudinka celá klepala. To mě rozhicovalo. Vážně se to ve mně mlelo, tolik pocitů najednou, připadal jsem si bezradnej. Chtěl jsem se sebrat a říct jí, ať vypadne, ať jde, ale rychle, hned! Ale neřekl jsem to. Měla takový oranžový tričko, s tím Mikimauzem, nosej to všechny děti, i moji dva kluci. Ale najednou mi hrozně překáželo. Plazilo se po ní jako slizkej had a musel jsem ho z ní strhnout. A ona ani necekla. Kdyby sakra

zakřičela, kdyby něco udělala, ale ona jen potichoučku vzlykala. Měl jsem namále, abych nezačal taky. Sundal jsem jí kraťasy a to jsem už nemohl. Ona totiž neměla kalhotky. No prostě je neměla, nepochopil jsem to, ale bylo to, jako kdyby na mě schválně ušila boudu. Já to nechtěl vidět rovnou, hned. Chtěl jsem ještě počkat, ale ona si za to mohla sama, měla si ty kalhotky vzít, otče. Pak už jsem se neudržel. Teďka ji mám zavřenou ve sklepě. Není tam nic slyšet. Co mám proboha dělat, kam ji mám odvézt? Nemůže tam zůstat. Někdo by ji našel. Nejspíš manželka. Ale ona to všechno řekne, ta malá mě dostane za mříže. Možná, že to za to ale stálo. Víte, otče, nejhnusnější na tom všem je, že já ještě nemám dost.

Udělám to znova. Dneska, zítra i potom. Udělám to a vy, otče, nic neřeknete. Nesmíte. Já to moc dobře vím.

Kristýna Lyachová: Tajemství bráchova pokoje

Pozvala jsem kamarádku Elišku k nám na návštěvu, jako vždycky po škole. Honem udělat úkoly, to nám mamka nikdy neodpustí, stojí nad námi jako ostříž, dokud všechno nenapíšeme. A pak hurá ven nebo do pokojíčku, kde si s chutí čteme Bravíčko, který vždycky Ela sebere svý ségre. Dost věcem tam nerozumím. Třeba nevím, co je to bod G. Píše se, že je to super, ale kde ho mám najít? Prej někde vevnitř, ale jak ho poznám? A co se bude potom dít? Eliška to taky neví. Vlastně nechápu hodně věcí. A penis jsem viděla jenom na obrázku. Nejlepší je ale kapitola o líbání. Má se nejdřív vyndat žvýkačka z pusy. A je to prý úplně normální a přirozený, já jsem to teda ještě nikdy nezkoušela, akorát jednou s Elou pod stolem ve školní družině, ale to bylo hnusný.

Píšou, ať se nebojíme to zkusit, že když se někomu líbíme, že to taky chce. Já se Karlovi líbím, pořád si ode mě opisuje sešity a půjčuje mi fixky. A dokonce si na obědě sedá vedle mě a říká mi Magdičko, ostatní kluci mi říkaj všelijak, ale Magdičko jenom Kája. No, jenomže, když jsem Karlovi říkala, že bych chtěla pusu, odpověděl mi, jestli nejsem náhodou pitomá. Zeptám se na to všechno bráchy, určitě to bude vědět.

A vůbec, ten můj brácha, je mu už sedmnáct, je hrozně hezkej a chytřej a chce jít na doktora, až udělá maturitu. Já jsem prý celá po něm.

Jmenuje se Milan a v jeho pokoji se dá najít spousta skvělejších věcí, třeba časopisy s nahejma ženskejma. Taký má spoustu knížek o lékařství, kde jsou občas zajímavé obrázky. Nedávno jsem si jednu vzala a obkreslovala si z ní obrázky soulože nebo nahýho chlapa, ale z těch popisků jsem moc moudrá nebyla, v Bravíčku všechny ty věci o sexu nazývají a popisují jinak než v Milanových knížkách.

No a dokonce jsem u něj našla takovou skvělou figurínu, co používají doktoři, asi cvičně, když píchají injekce nebo zkoušej zachraňování lidí. Jenom se ta slečna musí nafouknout, což je možná

trochu nepraktický. Ale říkaly jsme si s Eliškou, že se na ní asi zkouší dýchání z úst do úst, má pusku úplně dokořán. K tomu má ještě dva další otvory. Zkoušely jsme teda najít ten bod G, když už jsme k tomu měly teď příležitost, jenže ona ho asi neměla, když je jen nafukovací. Vlastně tam neměla nic moc, já to mám teda úplně jiný. To si brácha asi koupil špatnou doktorskou panenku, když na ní nic nepozná. Zkoušely jsme jí tam strkat různé věci a přemýšlely jsme, jak to asi může celé probíhat, když to dělá kluk s holkou. Taky mě to jednou čeká.

Ale najednou bouchly dveře a to nás vyrušilo. Byl to Milan. A kdyby věděl, že mu lezem do pokoje, určitě by mě zabil. Nechaly jsme všechno tak, jak to bylo, a utíkaly zpátky ke mně, nebyl čas a říkala jsem si, že to potom Milanovi třeba nějak vysvětlím. Jenže on nebyl sám. Měl s sebou Adélu, to je jeho holka.

Zavřely jsme se s Eliškou do pokoje a čekaly, co bude. Jenže místo bráchového nadávání jsme slyšely ječet Adélu, že prý si jí Milan dost neváží a jestli mu teda ona nestačí, tak se může hned sebrat a jít za Petrem, kterej ji má rád.

Já teda nevím, ale spíš by měla být na Milana hrdá, že z něj bude doktor.

Tomáš Kříkava: Inkubus

Poprvé se vplížil do snu své učitelce. Bylo mu asi patnáct a stalo se to spíš jen náhodou. Nikdy předtím neuvažoval nad tím, že by dokázal pronikat ženám do mysli a ovládat jejich nejtajnější sny. Od té chvíle byl pravým inkubem. Padlým andělem, který byl svržen z nebe za svou lásku k lidské ženě a stal se démonem.

Ležel na posteli a rozhodoval se, kterou dívku ze třídy navštíví dnes. Musel vybírat velmi pečlivě. Otrokyně mohou na jeho přítomnost získat nebezpečný návyk, a pokud nebude opatrný, může se stát, že se spolužačky stanou přímo závislé na jeho nočních návštěvách. Druhý den pak vypadají, jako by celou noc nespaly. Motají se po chodbách a vrážejí jedna do druhé.

Měl bych začít s tou novou, řekl si – přešla na naši školu už před týdnem a ještě jsem v ní nebyl. Taková ostuda.

Pomalů zavřel oči, ve své mysli splétal obrysy jejího těla. Musel si ji představit přesně a se všemi detaily.

Sedí v zadní lavici u okna. Slunce jí osvětluje levou stranu obličeje. Má hnědé vlasy s občasným pramenem křiklavé barvy. Ladí jí se zeleným svetrem, který ji těsně obepíná. Venku je zima, ale stejně si vzala sukni. Nohy má roztažené. Ruce jsou volně položené na lavici. Dlouhé prsty. Pečlivá manikúra. Žádný lak, jen narůžovělá barva nehtů. Okolo pravého zápěstí stříbrný řetízek s malým přívěskem. Chloupky na krku má světlejší.

Došel až k ní a pomalu přivoněl k jejím ramenům. První vrstva byla cítit vlnou ze svetru, ale druhá a třetí se už přibližovala vůni jejího těla. Cítil mandlový krém a parfém, který neznal. Sladká ozvěna s nádechem pomerančů a jablek. Přivoněl hlouběji. Asi milimetr nad její pokožkou se vznášel opar podobný kombinaci medu a mléka.

Pravou rukou jí přešel po vlasech a políbil ji na tvář. Nehýbala se. Strnule pozorovala tabuli a předstírala, že poslouchá výklad učitele. Jeho levá ruka mezitím prozkoumávala povrch těla pod oblečením.

Přitiskl svou hlavu k její a přemýšlel nad tím, jak nejlépe se do ní dostat. Přál si, aby mu vydržela dlouho. Nesměl být tedy netrpělivý. Dobře se pamatoval na jednu holku, do které se bezmyšlenkovitě vrhl a druhý den ji našli rodiče v bezvědomí.

Pomalou jí nadzdvihl ruce a svlékl ji. Stála teď u okna celá nahá. Pevně ji objal a nechal své tělo, aby se rozprostřelo po jejím. Každý záhyb, každou vrásku teď zaplňoval on. Buňky jeho těla se kondenzovaly do podoby malých kapiček rtuti. Tisíce stříbrných prstů zkoumaly její tělo a hledaly nejlepší cestu pro vstup, dokud ji nenašly.

„Tady,“ řekl a otevřel oči.

Jeho tělo se ještě chvíli převalovalo na posteli, ale čím byl měsíc větší, tím víc padal do tmy. Stál na chodníku a už nevypadal jako člověk. Byl nahý a posetý stříbrnými šupinami, které se blyštily jako střípky zrcadla. Roztáhl křídla a jedním dlouhým skokem byl u jejího okna. Zavěsil se na okap a pozoroval ji.

Spala tvrdě. Skrze spáry v cihlách se dostal až do jejího pokoje. Zorničky rozšířené, každý sval na jeho těle už chtěl být v její mysli.

Pronikal do ní pomalu, nořil se do jejího masa jako do jezera uprostřed zimy. Chvíli trvalo, než prolomil krustu ledu. Zhluboka se nadechl a splynul s její světlou kůží. Byl v ní.

Z pevniny se táhlo daleko do oceánu obrovské molo. Na jeho konci seděla ona a chodidly čeřila slanou vodu pod sebou. Dívala se na rybky, které se jí snažily žužlat prsty, a smála se jim. Křídla se mu ovinula kolem těla a vytvořila šedou tuniku. Posadil se vedle ní a chvíli dělal, že ji nevidí. Věnovala mu jen letmý pohled a pak se zase vrátila ke škádlení ryb.

„Myslím, že je dnes hezky,“ řekl, „přemýšlel jsem nad tím, že si skočím zaplavat.“

„Dobrý nápad. Můžu se přidat?“

„Jak je libo. Mé přání je tvým rozkazem.“

„Přesně. Tak jdem.“

Skočila šipku a plavala co nejdál od mola. Zvedl se a po hladině došel až k ní, vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Přitáhl si její nahé tělo pevně k sobě. Teď už byla jen jeho a nikomu jinému nepatřila. Mohl si s ní dělat, co chtěl. Stačilo slovo a splnila všechna jeho přání. Jediný náznak vzdoru, a dokázal by přimět její mysl, aby jí explodovala v hlavě. Nikdo by ji už nedal dohromady. Věděl, že to není správné, ale líbila se mu ta zvláštní moc a nehodlal se jí jen tak vzdát. Byl inkubem. Démonem starým jako lidstvo samo.

Bezmyšlenkovitě ho začala líbat. Tunika povolila. Stál teď před ní nahý. Obě těla se ponořila pod hladinu oceánu. Splynula s proudem. A pak že pohádky neexistují...

Tomáš Tvrdý: Lesboid

Jmenuji se KrEG-W8. Jsem robot a jsem na to hrdý. Právě jsem se definitivně rozhodl změnit své pohlaví ze samce na samici, na což jsem hrdý podstatně méně, ale pokud si chci zavrzat, nemám jiného zbylí.

Od doby, kdy mě robodiče spolusestrojili a uvedli do činnosti můj duševní čip, toužím po vztahu se samicí. Ale možná právě proto, že v mém nitru převažují jedničky nad nulami, mě žádná nechce. A přitom je můj spojovací kabel zcela kompatibilní s většinou samičích přípojek. Vypadá to, že historie se opakuje.

Začalo to nevinně. Ve 20. století emancipací žen a feminismem. Ve 21. století ženy postupně odebraly mužům práci, společenské postavení, hrdost i čest. Koncem 21. století se osamostatnily natolik, že začaly zakládat vlastní státy. Muži jen nevěřičně přihlíželi, dokud nevyhynuli. Ženy je následovaly o generaci později.

Robosamice začínají mít podobné manýry jako ženy. Mají ale tu výhodu, že se bez nás robosamců obejdou a přežijí věky. Nepotřebují nás k reprodukci. Sestrojí si děti samy.

Bože, proč jen jsi stvořil člověka, který nám do čipů naprogramoval duši?

Jsou dny, jako je tento, kdy bych se nejraději resetoval.

Na internetu jsem objevil robodoktora, který dokáže odmontovat můj přípojovací kabel a na jeho místo dosadit samičí přípojku téměř bezbolestně. Pak jsem taky našel jednoho, který dokáže přeprogramovat většinové jedničky v mém systému na nuly, takže robosamice nezjistí, že jsem byl samec, ani při podrobné analýze. Bude to naprosto dokonalé.

A je to. Stala se ze mě robosamice. Svého přípojovacího kabelu jsem se ale nedokázala vzdát nadobro. Odesla jsem si jej s sebou v diskrétní plechové krabici. Snad na památku, nebo kdybych si to někdy zase rozmyslela. Koneckonců, kabel je v perfektním stavu. Nikdy jsem s ním nechytla žádný virus – jak taky bez zapojení, že?

No, a teď už jen sbalit nějakou robosamici a je ze mě dokonalý lesboid. Nemůžu se dočkat, božínku! Sakra, nadvláda nul nad jedničkami se začíná projevovat. Mám chuť se nechat nalakovat na růžovo.

Roboseznamka se lesboidy jen hemží. Robosamcům došla kuráž, jak se zdá. Stydí se veřejně a otevřeně přiznat ke své robosexualitě, na rozdíl od robosamic. Sdružují se tajně, chudáčci, stejně jako v polovině 21. století muži. Vím o tom své, ale to je minulost. Dnes večer zakusím, jaké to je, když zásuvky jiskří! Jmenuje se LoLA-3X, nezní to sladce? Snad se jí bude můj nový růžový lak líbit. Robosamec v lakovně na mě zíral, jako by se mu zavařily obvody. Kdyby jen tušil...

Jsem rozrušená! Večer byl jedním slovem úžasný. Napájení baterií při svíčkách, popíjení francouzského oleje! Byla skvělá. Dokonce mi řekla, že mi to moc sluší!!! Jsem z ní celá pať, ale k její zásuvce jsem se nedostala, i když to mezi námi jiskřilo jako při zkratu. Na zítra mě pozvala k sobě. Tak jsem zvědavá a celá nažhavená. Doufám, že mi z toho neoprýská lak.

Jsem opět rozrušená. Kdybych byla člověk, tak snad i pláču. Stalo se něco neuvěřitelného. Návštěva u LoLA-3X byla milá. Atmosféra úžasná. Všechno jak má být. Jenomže jakmile bylo po všem, LoLA-3X si musela jít vedle do místnosti vyměnit nějaký poškozený obvod. Byla to fakt divoká jízda. Asi se mi zbláznily zrakové senzory, měla jsem mžitky a celkově nejasný obraz, který chvilkami mizel. Spadla jsem z postele, a když se mi obraz vrátil, nemohla jsem si nevšimnout, i přes občasné zrnění, jedné podivnosti. Pod postelí ležela plechová krabice, nápadně podobná té méj. LoLA-3X mě načapala, jak ji otevírám, a... ano, byl tam samčí přípojovací kabel. Její... Vlastně jeho! Ke všemu se mi přiznal a prosil mě, ať ho neopouštím, že mě miluje a podobné řečičky. Musela jsem odejít.

Ted' tu stojím u sebe doma s vlastní plechovou krabicí a přemýšlím o jejím obsahu. LoLA-3X, jak si říkal, se nikdy nesmí dovědět pravdu.

Bože, proč jen jsi stvořil člověka, který nás obdařil dvojím pohlavím?

Jsou dny, jako je tento, kdy bych se nejraději resetovala.

Kristýna Lyachová: Malá prostitutka

Přes den nás vždycky zamkne do takový kobky. Navlhlý zdi, plíseň, páchne to tam po nechtěnejch zkušenostech a po hašiši. Pokaždý se probudím ze spaní a dusím se. Myslím, že jsem už dlouho nemocná, ale asi nejsem jediná. Ta maličká blondýnka, Jana, vypadá dost hrozně. Včera ráno se vrátila pozdě, sotva šla a měla na ruce velkou fialovo-zelenou podlitinu. Trásla se tak, že ve svý drobný kostnatý ruce neudržela ani cigáro. Sedla si do plesnivýho kouta a potichu brečela.

Když jsem ji viděla poprvý, už je to nějaký měsíc, měla krásný blondatý vlasy. Přesně takový, jaký jsem vždycky chtěla já. Dříve, když se podívala, se jí v očích zablyštily takový perličky. Ty oči byly okouzlující, přiváděly do tranzu. Už dávno je to pryč. Dívá se na mě bolestně prázdněma, skelnejma bulvama. Já občas brečím jen proto, že vidím Janu. Ani nevím, kolik jí je, možná třináct, čtrnáct...

Včera jsem měla narozeniny. Zapálila jsem si cigáro a foukala do rozžhavenýho konce, jako kdybych sfoukávala svíčky. Přála jsem si, aby už nikdy nebyl večer.

Ale přišel. Musím si vzít odporný punčochy, namalovat se a pudrem zakrejt monokl a jizvu na čele odminule. Připravit se, že mě ten nechutnej člověk zase surově stiskne a povleče mě na moje místo. Není tam nic, jen malý parkoviště, tři stromy a odpadkovéj koš. Někdo si mě tam vyzvedne.

Jednou jsem se pokusila zdrhnout. Našli mě a bylo zle. Zbil mě, vlácel mě za ruce po koberci, nedal mi prachy na chlast ani na perník. Čert vem, že jsem neměla co jíst.

Dneska jsem se vrátila až v šest ráno. Byla hrozná zima, ale ten, co mě naložil, měl vyhřevaný sedačky. První a poslední fajn věc na celým zkurveným večeru.

Co mi to ten hajzl udělal! Bolelo to. Hrozně to bolelo. Nesnesitelný muka. Neutečeš! Vůbec jsem mu nerozuměla. Ani slovo. Něco na mě křičel německy.

Už jsem nemohla. Složila jsem se a stočila se do klubíčka na autosedačku. Vzlykala jsem. Nemohla jsem popadnout dech. Cejtla jsem, jak mi pod slzama vlhnou vlasy. Roztrhla jsem si ret. Každý to po mně chce, dnes a denně. Nemohla jsem z toho dejchat a udělalo se mi z něj zle. Dal mi facku. Chytil mě za vlasy a táhl, až mi vyvrátil hlavu tak, že mi visela dolů ze sedadla. Ucejtla jsem pach gumový rohožky na podlaze pod sedačkou.

A on si to užil, bavil se. Než mě vyhodil z auta, nabídl mi cigáro. Já si ho vzala. Odporně se na mě usmál. Nikdy jsem nevěřila, jak hnusná věc může bejt úsměv.

Vrátila jsem se do pokoje a přemýšlela o tom, jestli mě někdy jeden z těch chlapů odveze pryč, hodně daleko a řekne mi: „Běž, teď jsi volná.“

Anna Dlouhá: Co se děje pod postelí

„Nevím, proč se tak hloupě uculujete,“ zadívala se opovržlivě na svého souseda, „slyšíte mě?“

„Ano, ano, slyším vás velmi zřetelně, slečno, jen nechápu, proč jste rozzlobená.“

„Vy nechápete? Jistě, vy ani nemůžete pochopit. Podívejte se s prominutím na sebe, jak vypadáte!“

„Psst!“ přerušil ji.

„No, no, co si to dovolujete? Víte vy vůbec, kdo já jsem?“ dodala afektovaně.

„Ženská šílená, buďte už ticho, nevidíte, že se dívám?“

Uraženě zmlkla a zahleděla se jiným směrem.

„No tak, nebuďte taková netýkavka, pojděte se dívat se mnou.“ Zželelo se mu jí.

„Já se mám dívat na tuhle zvrhlost?“ Zrudla. „Promiňte, ale to je pod mou úroveň. Já mám svou cenu, víte? Za mě se platí osm set dolarů.“

„Cože?“ vyděsil se, „oni za vás chtějí osm set dolarů? Proboha živého, tomu říkám zlodějna.“

„No dovoďte! Musíte pochopit, že mě si koupí jen žena na úrovni. Samozřejmě musí mít vkus, ale to se vás, jak tak koukám, netýká, že?“ Větu pronesla s naprostou sebedůvěrou a ani na vteřinu nezapochybovala o jiné možnosti.

Nevěřicně kroutil hlavou.

„Já nevím, jak vy, ale já se tedy budu dívat. Tuhle pasáž úplně miluju!“

Sytě rudá lodička za osm set dolarů se zadívala stejným směrem, ale hned se zase odvrátila.

„Nemám na to žaludek. Abyste chápal, moje majitelka se normálně takhle nechová. Ona, jak říkám, je dáma na úrovni a...“

„Je mi to úplně jasné, slečno,“ dodal pánský mokasín bezmyšlenkovitě a po chvíli nadšeně dodal: „Vidíte, teď to přijde.“

„Jste tak zvrhlý, tak jim dopřejte alespoň soukromí,“ pronesla nešťastně, „když už tu musíme být.“

„Já jsem tu rád!“

Lodička na podpatku vysokém minimálně dvanáct čísel se zamyšleně podívala na pánskou ošuntělou, dříve černou botu a nahlas si povzdechla.

„Copak? Prošvihla jste nejlepší scénu, že?“

Beze slova se odvrátila a obrátila oči v sloup.

„Jak dlouho to bude ještě trvat? Jsem tu jako na jehlách,“ zavrtěla se.

„Vám se tu se mnou nelíbí? To mě mrzí. No, vypadá to, že do rána máme času dost.“

„To snad ne!“ zhrozila se.

„Je skutečně vidět,“ pokračovala pánská bota, „že vaše majitelka je bez diskuze dáma na úrovni.“ Snažil se imitovat její hlas.

„Dělejte si legraci, jak je vám libo. Stejně se už nikdy neuvidíme.“

„Tím bych si nebyl tak jistý, slečinko.“

„Jak to myslíte?“

„Hm, tohle nebyl jen nezávazný sex, věřte mi, já už něco zažil,“ pronesl znalecky. „Nejsem v téhle situaci pod postelí poprvé. Tohle bude mít pokračování.“

„Tak s tím nepočítejte,“ skoro zašeptala a zrudla o další odstín.

„Ale kotě,“ usmál se mokasín a mlsně vyplázl jazyk. „Sice se už takhle pěkně leskneš, ale moc rád tě ještě přešetím...“

Medailonky autorů

Anna Dlouhá

(* 1986 Praha)

Narodila jsem se v Praze v aprílovém měsíci roku 1986 a sedmnáct dní poté na mou počest vybuchla jaderná elektrárna Černobyl.

Při studiu Gymnázia Oty Pavla v Radotíně, kde jsem se specializovala na studium cizích jazyků, jsem zahořela neuhasitelnou touhou po tiskařské barvě. A tato vášnivá záliba mi zůstala dodnes.

Ráda si otevřu novou knihu, ponořím do ní nos a nasávám vůni barvy plnými doušky. Ovšem pozor, to samé se nedá říct o knihách z antikvariátu. Takhle zvrhlá nejsem!

Pracovala jsem v několika denících a magazínech (například *Lidové noviny*, *Grand*, *Blesk*, *Zdraví*), kde jsem se dostatečně vyřádila a uspokojila při psaní reportáží, článků a všelijakých rozhovorů. Nicméně od této deviace jsem se ještě úplně neoprostila, a s nástupem na Literární akademii jsem ji naopak mnohem víc upevnila.

Psal se rok 2006 a já na Literární akademii začala studovat obor Tvůrčí psaní a publicistika. Bakalářské studium jsem ukončila v roce 2009 státnicemi a získala tak titul bakalář umění. Zvědavosti při objevování nových tvůrčích praktik jsem se ale nezabývala, a tak pokračuji na Literární akademii ve studiu magisterském. Ráda poznávám nepoznané, a abych nasbírala co nejvíce nových zkušeností, změnila jsem obor a studuji komunikaci v médiích.

Nicméně se dále věnuji tvůrčímu psaní a podílím se i na pokračování hororů s úspěšnou literární skupinou Hlava nehlava. Psaní tedy na hřebík rozhodně pověsit nehodlám.

S čím bych ale skoncovat měla, je moje stydlivost.

Poprvé jsem se styděla jako pětiletá holčička, když mi na chalupě, kterou jsme měli na malé vesničce, sousedka řekla:

„Aničko, ty máš ale černý očička... Měla by sis je umejt!“

Až po několika letech jsem pochopila, že mluvila o barvě mých tmavě hnědých očí, a ač marně, snažím se zbavit onoho studu ve tváři, který od té doby občas mívám.

Nikdy jsem nezkoušela první pusu se zrcadlem, ani si nelepila žádné plakátové idoly nad postel. Proto se mou největší láskou nestal Brad Pitt, ale pětiletý kocour Pan Knightley, nesoucí jméno literární postavy z románu Jane Austenové. V soukromí mu příznačně říkám Gigolo. Funkci předurčenou svou přezdívkou tento kočičák vykonává bravurně, zvláště dobře se umí něžně tulit v noci v posteli, kterou si následně zabere celou.

Největší vášeň ale pociťuji při společenském tanci. Elegantní partner a jeho ruka v rukavičce na mých nahých zádech, krásné večerní šaty a lodičky, které by mohly vyprávět...

Veronika Dziaková

(* 1986 Kladno)

Podle všeho jsem měla být kluk – Lukáš nebo Jakub. Doktor se prostě sekl, to se stává. Naštěstí to na mně nenechalo žádné následky, tudíž v orientaci i ve své mysli mám naprosto jasno.

V Praze jsem chodila na základní školu, kde jsem měla hodně kamarádů opačného pohlaví. Hráli jsme spolu fotbal, chodili jsme za školu a pořádali tajné výpravy. Co víc si holka může přát! Bohužel jsme se odstěhovali dřív, než jsem toho mohla jaksi využít, a to do malé zapadlé vesnice. Těžko říct, jak by se odvíjel můj život, kdybych tam zůstala.

Osmileté gymnázium jsem spravedlivě rozdělila na čtyři roky na MKG Říčany a další čtyři roky i s maturitou na Gymnáziu Jiřího Gutha-Jarkovského.

V té době se mi do rukou dostala jistá nejmenovaná knížka, která kolovala ve třídě a měla ohromný úspěch. To bylo poprvé, co jsem měla něco podobného v ruce. Knižku jsme četli pod lavicí, případně jsme tam zaškrtili obzvlášť zajímavé pasáže a posílali je dál jako tichou poštu. Ještě dlouho potom jsme citovali pikantní průpovídky a předváděli gesta milovníků.

Právě studuji navazující magisterský obor Tvůrčí psaní na Literární akademii Josefa Škvoreckého.

Díky psaní erotických povídek jsem si s chutí zavzpomínala na léta, kdy pro mě bylo všechno ještě neznámé a plné nadějných očekávání, která se časem přece jen téměř vyplnila – některá byla totiž úspěšnější a jiná méně.

A jak to mám vlastně s erotikou a tím vším okolo? Je to jednoduché, protože i ty nejlepší chvíle přijdou většinou neplánovaně, a ani ty netrvají věčně. Zastávám názor, že to, co je očím skryto, bývá mnohdy erotičtější než nahota sama.

Tomáš Kříkava

(* 1987 Kladno)

Mou největší chybou bylo, že když jsem se narodil, tvářil jsem se jako člověk. Měl jsem se tvářit jako lemur a vše by bylo lehčí. Maminka mi vždycky vyprávěla, že mě v porodnici chodily ostatní rodičky k nám do pokoje pozorovat. Měl jsem prý pytlíka jako dospělého chlap. Řekl bych, že od té doby se formuje můj vztah k sexu. Ten den, 27. 7. 1987, mi to v kladenské nemocnici začalo a zatím stále trvá.

V mém životě hrály ženy velkou roli. V dětství maminka, sestra, babička, v dospělosti pak kantorky, spolužačky a teď spisovatelky, často už dávno mrtvé. Od všech jsem se naučil mnoho.

Vlastně jsem měl trojí vzdělání. Doma, kde chtěli, abych byl slušně vychovaný chlapec, pak ve škole a v divadle.

Po základní škole jsem šel na Všeobecné gymnázium v Kladně. Ohromná žlutá budova v centru města mi naháněla strach, ale nakonec se ukázala v lepším světle. Třídní profesorka mi dala nahlédnout do tajů literatury a ruských klasiků. Rozhodl jsem se, že chci, aby můj život ovládly knihy a krásy beletrie. Po maturitě jsem nastoupil na Literární akademii a zatím na ní absolvoval bakalářské studium.

Už odmala jsem se věnoval skoro profesionálně herectví. Shodou náhod jsem se dostal v pěti letech do Středočeského divadla v Kladně, kde jsem trávil celé dětství jako externista. Komediantský život vás změní. Do jedenácti jsem byl ubytován v dámských šatnách. Dospělé herečky se přede mnou oblékaly a svlékaly. Byl jsem malý chlapec, takže žádná sexualita v tom nebyla. Anatomii ženského těla jsem v každém případě poznal velmi brzy. V mužských šatnách, kde jsem byl později, jsem se pro změnu dozvěděl, jak nových poznatků využít.

První sexuální pokusy nastaly záhy poté. Žádná teorie se nevyrovná praktickému tréninku. V sexu mám jasno. Vím, co se mi líbí, a to vyhledávám. Na druhou stranu se nebojím vyzkoušet něco nového. Lidé tvrdí, že v partnerském vztahu není sex důležitý. Blbost! Tělesnost rozhodně nestojí na prvním místě a vyplatí se na ni počkat, hraje však velkou roli v každém vztahu. Možná to zní jako moralita. Jsem ale člověk. Poučuju, a dělám to rád.

Jako lemur bych to asi nedělal. Ležel bych na větvi, hladil si ocas a nechal si svůdnou lemuřicí čistit svůj kožich. Měl jsem se opravdu narodit jako lemur...

Kristýna Lyachová

(* 1986 Praha)

Jmenuji se Kristýna, jsem průměrný člověk s nadprůměrnou fantazií a podprůměrnými kuchařskými schopnostmi.

Ke studiu na Literární akademii jsem se prokousala cestou trnitou přes osmileté gymnázium a několikero více či méně úspěšných vysokoškolských pokusů. Přes stavařinu, architekturu a ekologii jsem dospěla k názoru, že psát bude možná to pravé. Na Literární akademii studuji už čtvrtým rokem a myslím, že zatím se tato cesta jeví jako ta správná a povede napříč mým budoucím pracovním životem.

Jednou jsem četla, že pokud se setkáte s někým, kdo trpí sexuální exhibicionismem, máte se mu začít smát. Vždycky jsem si říkala, jak bych se asi zachovala, kdybych někde v parku potkala takového pána v dlouhém kabátě. Co bych asi dělala, kdyby ten kabát rozevřel a mně se naskytl zcela otevřený pohled? Ale nic na sebe nedalo dlouho čekat. Možná proto, že do školy jezdím vlakem, a jak známo, parky u velikých nádraží skrývají nejružnější podivná individua.

Pokud přemýšlíte o tom, jak byste se zachovali vy, jestli byste se lekli, měli strach, utekli či omdleli, tak vězte, že je spousta pravdy na tom, že smích je pro to nejlepší obranou a ani není třeba se do něho nutit. On se dostaví sám při pohledu na nahého, neatraktivního muže ve středním věku oblečeného jen v kabátě, bílých tenisových ponožkách a okopaných mokasínech.

René Nekuda

(* 1986 Chrudim)

Narodil jsem se v chrudimské nemocnici dne 29. srpna 1986. Mládí jsem prožil na Vysočině, kde lišky dávají dobrou noc – to je hezká pravda. Nicméně je to i místo, kde jsem vystudoval všeobecné gymnázium, poznal spoustu kamarádů a kamarádek a objevil vášeň zvanou psaní.

Vysočina je také místo, kde jsem dostal a dal první pusu; kde mi bylo ukradeno panictví a věnováno doživotní panenství (znamení zvěrokruhu).

Po gymplu a prvních několikaměsíčních láskách přišlo na řadu velké stěhování do Prahy – do služby mě povolala Literární akademie (LA). Zde jsem začal flirtovat s literaturou na jiném levelu. Už to nebylo pouhé koukání pod sukni, ale doslova každodenní válení se v posteli.

Těch postelí bylo hned několik a na několika místech. Z brigád prodavače knih, nočního recepčního v gay-friendly hotelu či cukráře se ze mě najednou stal novinář. Začal jsem cestovat a přednášet o svých cestách (například Keňa nebo Indie) na školách a v knihovnách.

Díky LA jsem poznal krásy dramatu a potkal neuvěřitelné množství ještě neuvěřitelnějších lidiček. Dostal jsem také šanci pustit svoji divadelní hru Sladko-slaná hlava do divadla Viola pod taktovkou úžasné režisérky Hany Kofránkové. Vyhrál jsem pár literárních a recitačních soutěží, což se vždycky osvědčilo jako balící finta na prvním rande. ./ ??????

A také jsem narazil na hodiny Ivony Březinové, která si vymyslela celý projekt Nahoře bez... Zde vznikla má povídka Narozeninový dáreček a i následující shrnující dotazník, který mě celkem výstižně charakterizuje:

Jméno a titul: BcA. René Nekuda

Věk: nekřesťanských 22 let

Bydliště: pendluju mezi Prahou a Hlinskem; ne po E55

Zaměstnání: bývalý noční recepční v hotelu, nyní novinář; jinak student LA

Sexualita: asexuálně-bisexuální :(???????

Délka penisu: když prodloužíte linii hřbetu mého nosu a určíte její průsečík s linií krku, dostanete výsledek v centimetrech při erekci :P ???????

Nejoblíbenější poloha: číselná :D

Nejoblíbenější barva: červená či hnědá

Nejoblíbenější předmět v práci a na cestách: paralyzér

Nejoblíbenější jídlo: banán v čokoládě (kecám)

Nejoblíbenější pití: whisky s ledem

Největší životní úspěch: přežití náletů keňských prostitutek při dvouměsíčním pobytu v Africe

Kontaktní údaje: www.renenekuda.cz

Podání ruky a pak jméno,

Tomáš Tvrdý

(* 1984 Hodonín)

To máš tvrdý... Každý se nad tímhle jménem pousměje. Mně to ale nevadí. Vůbec ne. Právě naopak! Říká se tomu první dojem. No a s tímhle jménem to mám v kapse. Teda alespoň u holek. Pravda, ne u všech, protože některé z nich jsou hloupé anebo nemají smysl pro humor či co já vím. Ale na takové holky dělat dojem stejně nechci. Tak co?

Narodil jsem se na jižní Moravě v pohraničním městě Hodonín roku 1984. 69 by bylo rajcovnější, ale to bych byl už moc starý, takže 84 je tak akorát. Cože? Nikdy jste o Hodonínu neslyšeli? A co skvělá songa „V Hodoníně za vojáčka“? No dobře, pařila na ni možná kdysi moje prababička s pradědou, ale mám za to, že jde o evergreen.

Zpátky ke mně. Byl jsem docela otlilé dítě, což mi vydrželo až do konce základní školy. Tam člověk holky stejně ještě nějak extra neřeší, takže jsem měl relativně hormonální klid. Stejně jsem se věnoval víc kreslení než holkám a učení. Ani knížky jsem vůbec nečetl. Maximálně nějaký ten časopis pro pány. To bylo čtivo, panečku! Ostatně, moje povídka „Čára, XXX a různý pornáče“ je inspirovaná skutečnou událostí. S tím rozdílem, že já měl větší kliku a koupil jsem, co jsem koupit chtěl.

Po základce jsem se dostal na učňák do Uherského Brodu. Pokud jste neznali Hodonín, tak tohle město vám asi taky nic neřekne. Vystudoval jsem tam obor rytec kovů, který s rytím zahrady ani odminováváním válečných zón nemá nic společného. Prostě vezmete rydlo a vyrýváte do kovů

předkreslené ornamenty a tvary. Zní to divně, co? Když já chtěl na uměleckou průmyslovku, ale nedostal jsem se tam. A tohle rytí do kovů je sakra velký kumšt! S holkama to začalo být na štíru (štíři jsou přece taky jedovatí a píchají, ne?). Učit se mi nechťelo. Naštěstí mi to šlo nějak samo. S kreslením jsem v té době skoro seknul a začal místo toho číst knížky a taky psát povídky. Tehdy jsem se dozvěděl o Literární akademii Josefa Škvoreckého v Praze, kam vedly moje další kroky, s mezizastávkou v Brně. (Brno už snad všichni znáte, ne?)

V Brně jsem odmaturoval jako umělecký rytec kovů! Takže jsem se přece jen dočkal a stal se ze mě umělec, jak jsem si vysnil. Nakonec jsem se dostal do Prahy na Literární akademii, ale dostudovat obor Tvůrčí psaní a publicistika se mi zatím nepodařilo. Zato mi už vyšla jedna povídka v knize *Ruce vzhůru!* a pracuju externě pro Ábíčko, tedy časopis ABC, kdyby někdo náhodou pochyboval. Prostě rád píšu, i když ne tolik, jak bych asi měl a chtěl, aby ze mě mohl být konečně spisovatel. Na to holky totiž taky docela letí, na spisovatele. Ono je to vůbec s těma holkama těžký. A to vás asi zajímá nejvíc, co já a holky, co? OK. Fajn... Takže... První pusu si nepamatuju... Pevně však věřím, že proběhla s holkou! Snad ve školce? Další otázka... První sex? Ehm... Musím se k něčemu přiznat. Jsem stále panna. Narodil jsem se totiž v září. Vtípek otřepaný jak zmoklý pes, ale nějak se z toho vykroutit musím, ne?

Na kreslení jsem zcela nezanevřel, jak dokazují moje ilustrace v téhle sbírce. Jinými slovy jsem si splnil další sen. A sny je třeba plnit. Nevím, jestli se můžu pokládat za spisovatele-umělce, ale jsem si jistý, že nejdřív jsem chtěl být jenom umělcem, později jenom spisovatelem (který je mimo jiné taky umělcem), a díky téhle sbírce povídek jsem zjistil, že kombinace obojího je ta nejvíc zajímavá.

Ediční poznámka

Naše vydání je zkrácenou verzí knihy *Nahoře bez... ...a dole taky*, která byla sestavena paní editorkou Ivonou Březinovou a vydána Literárním salonem v roce 2010. Námi nezařazené povídky (Michaela Procházková: *Tenkrát poprvé*; Jakub Kaifosz: *Takhle jsem se v životě snad ještě nepobavil*; Filip Vošalík: *Okno do koupelny*; Michaela Matějovská: *Horká linka*; Ondřej Vašina: *Bábrle*; Eva Fraňková: *Maminka*; Šárka Topolová: *Za závěsem*; Václava Pačesová: *Otevřený dopis pro kluky ze 7. B*; Kateřina Hejlová: *Zasuň to tam*; Jan Varga: *Takový malý večírek*; Petra Poliaková: *Až mi ráno zamáváš*; Jan Vavřín: *Přípravy na mužství*; Eva Fraňková: *Dospělá*; Ondřej Funda: *Ve stanu*) najde v případě zájmu laskavý čtenář tamtéž.

Redakce MKP

Nahoře bez... ...a dole taky

Edice E-knihovna
Editorka Ivona Březinová
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 25. 11. 2016

ISBN 978-80-7532-423-8 (pdf)